FÅGELSKÅDAREN

av Andreas Kärngard

Denna berättelse är skriven av mig, ovanstående, och alla rättigheter tillhör densamme.
Nyttjande utan mitt godkännande är ej tillåtet.

www.karngard.se

Förord

I likhet med huvudkaraktären i berättelsen bor jag i närheten av ett större grönområde - ett naturreservat - och likt honom delar jag hans kärlek till att ströva omkring i naturen. Intressant nog finns även i detta området nära mig, en plats där fågelskådare brukar samlas för att stilla utöva sin hobby. Precis som i berättelsen finns där även ett fågelbord, i nära anslutning till en liten stig. Här upphör dock likheterna mellan mina och mannens upplevelser - och tur är väl det får jag väl säga. Mer skall jag inte avslöja. Avslutningsvis vill jag önska er en mysig lässtund. Jag hoppas det regnar utanför era fönster. Utanför mina fönster regnar det för jämnan.

- Barkarby, Stockholm. 16 april 2020
(Uppdaterad. Östersund. 4 mars 2024)

Jag skulle gärna börja med att säga att mannen plötsligt bara stod där, ett stenkast från fågelbordet, men så är inte fallet. Ärligt talat vet jag inte när han först kom dit eller om det i själva verket var så att han alltid stått där och att det i stället var vi, Asta och jag, som började gå förbi det där stället: matningsplatsen. Förklaringen till detta att jag inte vet när vi lade märke till honom kan möjligen ges av att han inte utmärkte sig speciellt - inte då.

Asta är en medelålders springer spaniel som jag fick ta över då min farmor gick bort. Jag och Asta bor i ett mindre hus alldeles i närheten av ett större grönområde i utkanten av norra Stockholm. Mitt arbete som redovisningskonsult ger mig ganska stor frihet då jag disponerar över arbetsfördelningen på egen hand och eftersom jag har kontoret hemma och dessutom älskar att ströva i naturen tillbringar jag och hunden en hel del tid utomhus. Vi har som rutin att ta en lång promenad före frukost, sedan en lite kortare tur mitt på dagen för att sedan avsluta med en lite längre igen på kvällen.

Skall jag gissa när jag först lade märke till honom, *mannen vid fågelbordet* eller *fågelfarbrorn* som jag kommit att kalla honom, så skulle jag säga att det var på en av våra kvällspromenader någon gång under fjol sommar. Jo, det bör ha varit under en av kvällspromenaderna för när jag tänker efter så är det, bortsett från ett enda undantag, bara om kvällarna jag sett honom.

En äldre herre i normallängd skulle jag nog beskriva honom som. Åldersmässigt någonstans mellan 60 och 80 år -

ett vitt spann men jag har alltid haft svårt att gissa ålder. Farbrorn var alltid prydligt klädd. Dock inte uppseendeväckande på något vis. Kläderna han bar var oftast mörka men aldrig svarta. Det var färger som gick åt det beiga eller bruna hållet. Kanske var det delvis därför jag inte vet när jag först lade märke till honom, helt enkelt för att han till det yttre på ett naturligt sätt smälte samman med allt i naturen. Jag förstår ju också att det såklart måste varit en tanke med klädseln, att smälta in för att inte störa.

Platsen där han allt som oftast höll till på låg längst in i den glänta som vår stig löper genom. I början hade jag nickat åt honom, sådär så som man ibland gör när man går förbi någon man inte känner. Av artighet kan jag tro, och visst hade han väl nickat tillbaka? Jo det vill jag minnas, om än bara i förbifarten med ansiktet halvt om halvt vänt i den riktning vi kom ifrån. Jag ville ju egentligen inte störa honom med det han nu höll på med, så efter den där gången då jag fått en ingivelse att prata lite med honom och mötts av en drömsk blick och ett "god dag yxskaft" ungefär, bestämde jag mig för att låta honom hållas för sig själv. Det var väl inget konstigt egentligen, bara att jag inte längre kände något behov av att stifta vidare bekantskap med honom.

Då när det gradvis förändrades märkte jag inget; det är först så här i efterhand när jag tänker tillbaka på det som jag verkligen inser vidden av förvandlingen. Trots mitt bristande intresse för fåglar kom jag ibland på mig själv med att slå av på takten då jag kom in där i farbrorns lummiga glänta. Ibland kom de granna svarta fåglarna med gula näbbar och de lite större krabaterna med röd och vit fjädertäckning;

några av dem kilade till och med upp och ned längs trädstammarna. Utan att överdriva utgjorde det vackra fågelbordet med alla de pigga småfåglar som uppehöll sig där en rent spektakulär scen. Ja, jag får nog medge att jag fann det så då men inte nu - inte längre. Nej nu kommer jag bort från ämnet. Så, mannen eller fågelskådaren då? Jo, han stod oftast där; blickstilla, betraktandes fåglarna runtomkring sig. Han hade sedan länge slutat att ta notis om när vi kom gående på stigen in i gläntan. Märkte han av oss så var det åtminstone ingenting han visade.

Så gick sommaren mot sitt slut, kvällarna blev kallare och kläderna tjockare. Dock, och det var lite märkligt tyckte jag, kunde jag nästan svära på att fågelskådarens klädsel förblev densamma. En kväll hade jag tagit med mig en liten leksak i gummi som jag köpt till Asta. Så snart vi kommit in i skogen plockade jag fram den. Vi började leka; jag kastade iväg den och hon hämtade. Under tiden som vi lekte rörde vi oss fram längs stigen. Vid ett tillfälle, just som jag kastat iväg den, insåg jag att jag hivat den rätt in i fågelgläntan. Tätt efter leksaken kom Asta i full galopp efter. Förberedd på att få be om ursäkt till farbrorn för det ståhej jag orsakat, möttes jag istället av en minst sagt oväntad och udda syn; där stod han, framme vid buskaget, på alla fyra. Eftersom jag tänkte att han naturligtvis måste leta efter någonting han tappat närmade jag mig honom; jag hade tänkt fråga om jag kunde bistå med hjälp i sökandet. En och en halv meter från honom, då jag skymtade bakre delen av hans huvud, stannade jag tvärt. Det var något med beteendet som fått mig att reagera. Det knyckte repetitivt i nacken på gubben -

det knöt sig i magen på mig. Jag insåg att jag kommit alldeles för nära för att osedd ta mig därifrån, så istället för att backa harklade jag mig. Med svag röst frågade jag: "Ursäkta, kan jag hjälpa farbror? Har du tappat någonting?"

Med en plötslig och oväntad spänstighet roterade hans kropp. Jag vet inte hur jag på något bättre sätt kan beskriva rörelsen. Det hela såg ganska lustigt ut. Plötsligt stod han där med det grinande ansiktet, de intensivt stirrande ögonen vända mot mig. Inte längre lika lustigt. Det som mötte mig var ett svettigt och smutsigt ansikte, skitigt som av jord. Munnen tycktes tugga på något för käkarna rörde sig. Här och var, utspritt runt honom, kunde jag se något som inte kunde vara annat än frön - fågelfrön. Gubben stod mitt bland dem. Asta gav ifrån sig ett dovt morrande varpå mannen slutade tugga. Munnen öppnades och två rader av glesa gula tänder blottlades. Den kvalmiga skogsluften drev en unken lukt över mig och jag ryggade instinktivt tillbaka.

Ett väsande "Fff..." var allt jag hörde. Ett lurigt uttryck smög sig över gubbens ansikte, sedan började han tala med en raspigt svår röst.

"F-fina f-frön. Jag... hittade. Fina frön." Med ens såg han plötsligt förvirrad ut där han stod, som om han inte riktigt var säker på var någonstans han befann sig och vad han höll på med.

Det blev till slut lite för mycket för mig och i ett enda kliv hade jag vänt om. Småspringandes följde vi stigen bort från gläntan i riktning mot sjön. Efter två- trehundra meter eller så, när vi nästan var framme vid vattnet, slog vi av på takten. Vi satte oss ned vid vårt sedvanliga fikaställe på den

slitna lilla bryggan. Under tiden som jag gjorde mitt bästa att njuta av det medhavda fikat processade min hjärna det som utspelat sig bara en bit bort. Var gubben psykiskt sjuk? Jag kom fram till att det sannolikt var så det låg till. Vilken frisk människa gör annars något sådant? Eller, tänkte jag, kunde det vara så att det hela var en effekt orsakad av sjukdomen alzheimers? Alzheimers kan få människor att bete sig på ett vis som vi andra uppfattar som märkligt eller egendomligt. Detta vet jag eftersom min gammelmormor Ethel var drabbad. De sista åren hade varit jobbiga för både henne och min gammelmorfar. En gång när pappa och jag åkt dit och hälsat på, hade Ethel som suttit i kökssoffan, plötsligt sjunkit ned på golvet och börjat jama som en katt. Jag hade skrattat tills jag sett gammelmorfar Bertils ansiktsuttryck. Det hade inte varit något glatt i det och på något vis hade jag förstått att det som hände inte varit roligt. Den händelsen satte djupa spår i mig. Kanske var detta något i stil med det? Något man gör bäst i att inte skratta åt.

Någonstans bakom oss hördes läten av upprörda fåglar. Vi plockade ihop fikat och fortsatte hemåt. Under dagarna som följde valde jag att förlägga våra promenader längs ett annat spår i samma område. Det kändes bra att undvika gubben ett tag och skapa lite distans till det som hänt.

Så en kväll när drygt en vecka passerat, kom jag på mig att känna mig larvig över att jag låtit händelsen påverka sträckningen vi alltid brukat ta. Den kvällen återgick vi till den vanliga skogsrundan. Farbrorn var där, men stod upp och betedde sig till synes helt normalt. Veckorna passerade

utan några större ovanligheter. Fågelskådaren stod för det mesta vid buskarna. “För det mesta” är rätt uttryck eftersom han då och då sakta kröp runt på alla fyra kring buskagekanten, men jag förmodar att tankarna på alzheimers var det som gjorde att jag ändå accepterade hans beteende. Det jag hade svårare att vänja mig vid var inte det faktum att han stod med händer och fötter på marken, nej det var det där motbjudande knyckande rörelserna han gjorde med huvudet. Tids nog kom jag att vänja mig även vid det och sakta, allteftersom tiden gick, var det som att jag slutade lägga märke till honom.

En dag kom jag på mig med att undra var han höll hus och det var någongång då som jag aktivt började speja efter honom - som om vore han en fågel och jag en fågelskådare. Då kunde jag komma på mig med att ha stått där i åtskilliga minuter innan jag plötsligt fick se honom sitta ihopkrupen inunder en rosenbuske eller i de vajande stråna av långt gräs. Varje gång detta hände kände jag alltid samma sak: att jag kunnat svära på att han inte varit där sekunderna innan. Trots att detta alltid var en smula obehagligt, medförde det samtidigt en konstig lockelse - en utmaning. Kanske gav det mig någon form av kick, jag vet inte.

Sådär höll det väl på en tid där på senhösten; arbete och vanliga promenader om dagarna och promenad med fågelgubbe-spaning om kvällarna. Låter ju onekligen märkligt, men jag antar att livet ibland är just så - egendomligt och märkligt.

När något sakta gradvis ökar är det många gånger man i stundens hetta inte märker av det. I efterhand vet jag att

hela den här episoden med farbrorn är ett typexempel på en sådan sak. Ett exempel på något sakta undflyende och eskalerande. Kanske var det därför jag fortsatte att ta samma runda dag efter dag. Tidigare, som jag skrev inledningsvis, hade jag noterat att jag aldrig skådat gubben mitt på dagen; det hade blivit en regel. Jag glömmer aldrig den dagen som utgjorde undantaget för den regeln.

Det var en lugn och fin dag. Jag låg och drog mig i soffan efter en tidig frukost, det var lördag, och jag hade just avslutat ett stort projekt med en ny kund. Rapporten som jag precis skickat iväg hade dragit ut på tiden. Dagen dessförinnan hade av den anledningen enbart bestått av arbete och jag hade, till Astas stora förtret, inte haft någon tid över för promenad; inte en endaste tur på hela dagen. Vid behov hade jag bara släppt ut henne på bakgården. Hursomhelst, liggandes där i soffan bestämde jag mig för att vi skulle ge oss iväg på en picknick ute i reservatet. Jag klev upp och efter att ha gjort iordning en ordentlig matsäck begav vi oss. Planen var att ta oss upp till en höjd vi aldrig tidigare varit på.

Inledningsvis tog vi samma väg som vi alltid gick, men efter en stund vek vi in på en stig som ledde uppför. Vädret var grått men friskt och härligt. När vi efter lite drygt en och en halv timme nått upp till den platå som utgjorde foten av den lilla bergsknallen kände jag hur det värkte i benen och kurrade i magen. Med tankarna på lunchen bet jag ihop och kort därpå hade vi nått höjden och målet för dagsturen. Jag plockade fram maten och så började vi äta. Vi hade knappt hunnit börja när himlen plötsligt öppnades. Ned vräkte

världens skyfall och vi tog till flykt under ett träd i väntan på att det skulle lägga sig. När det tjugo minuter senare ännu inte slutat gav jag upp. Vi tog en genväg och kom därför in på den vanliga promenadslingan, fast från mitt i och baklänges, nu alltså i riktning från sjön. Jag var fullt fokuserad på mina tankar när vi kom ur en krokig sväng och så stod han plötsligt bara där, fågelgubben, mitt på stigen på knä med huvudet nära marken. Asta måste blivit lika överraskad som jag, för hon morrade dovt. Sakta lyfte han på huvudet. Den gamle mannen grinade illa och ur den stora munnen, mellan de tunna läpparna, kunde jag fascinerat skåda hur en lång fet daggmask krängde av och an. Jag iakttog dess försök att febrilt slita sig ur läpparnas grepp om den. Just som jag insåg att den sakta tycktes bli allt kortare och kortare försvann den hastigt med ett slurpande ljud hela vägen in i gubbens lortiga munhåla. Jag kände hur jag med blott nöd och näppe lyckades mota en kväljning och vräkte mig rakt åt höger in i den våta vegetationen med Asta tätt bakom. Efter ett par hundra meter i raskt tempo kom vi så upp på en annan stig där vi saktade ned. Med rivmärken i ansiktet, våt av regn och svett och med huvudet fyllt av sådant jag inte önskade tänka på, knatade vi på och lyckades så till slut finna vägen hem. Den fina känslan av picknicken hade för länge sedan lämnat oss.

Under nästkommande dagar undvek vi fågelgläntan men så kom jag på mig att känna mig larvig över att än en gång låta en sinnessvag farbror påverka mitt liv. Jag minns att jag skakade av mig det jag upplevt och hur jag tänkte att han trots allt var ofarlig - kuslig i sättet men helt ofarlig.

Vardagarna återgick så till rutin och gubben, de gånger jag faktiskt såg honom, strök oftast omkring där inuti buskagen - ofta med det smutsiga ansiktet alldeles nära marken.

Men så kom dagen då han inte längre var där. Jag hade stått i en halvtimme och spanat, men gläntan var definitivt tom - ingen fågelfarbror. Det kändes ganska skönt. Ingen hobbyutövande smygande enstöring; ingen mustaschbeklädd tunn gammal fågelfrö-mumsande gök.

Dagarna gick och sakta smög sig kylan på. Farbrorn förblev borta. Ibland kom jag på mig själv att fundera på vad det blivit av honom. Ja ibland kunde jag rentav märka att jag saknade att ha honom där i gläntan - att stå och spana efter honom. Som förr, så som jag blivit van vid. Gläntan var återigen bara en glänta. Spänningen var borta. Vad hade skett med den gamla märkliga gubben? Förvisso, visst är det så att människor flyttar - kanske blir de sjuka. Något barn eller barnbarn kunde ju ha skrivit in honom på ett ålderdomshem, eller vårdinrättning. Men vad visste jag? Nej ingenting.

Var tanken kom ifrån vet jag inte men där och då bestämde jag mig för att själv köpa lite fågelfrön. När jag så en söndagsförmiddag, två dagar senare, besökte den lokala byggvaruhandeln passade jag på att köpa en säck.

Senare samma kväll hade vi installerat oss i terrängen. Asta låg bredvid mig i det blöta gräset. Jag hade varit lite osäker på hur det skulle gå att ha henne med mig när jag nu skulle spana på fåglar. Och mycket riktigt visade det sig snart att jag haft rätt - hon var inte alls någon idealisk fågelskådare utan tycktes snarare göra sitt bästa för att skrämma dem.

Som tur var för mig tycktes Astas intresse för dem svalna med tiden och efterföljande veckor kändes intensiva och spännande. Jag hade tagit för vana att markera de fåglar jag sett i en liten fågelskådarbok som jag funnit i en bokhandel.

En kväll i början av november när jag stod där i gläntan, med den nyinköpta lilla kikaren mjukt liggandes i händerna, njöt jag av att betrakta hur fåglarna rörde sig på och kring fågelbordet. Förutom fåglarnas små läten och något enstaka motorbuller från en passerande bil ute på landsvägen var det tyst. Eller, jag trodde först det var tyst men så hörde jag något. Ljudet lät som ett dovt skorrande. Kanske var det en räv minns jag att jag tänkte. Men hur lät rävar? Det visste jag inte. Jag sneglade ned på Asta, liksom för att se om jag kunde utläsa något, och mycket riktigt hade det varit något - för hon hade märkt det hon med. Hon låg på helspänn med ögon och öron fästa på buskarna. Jag vet inte varför men jag fick en liten kuslig känsla i bröstet. En sådan där man ibland kan uppleva när man får för sig att man är iakttagen. Kvällen hade varit lång, bra mycket längre än de tidigare brukat vara, så det kändes som att det ändå var dags att avrunda och bege sig hemöver. Vi plockade ihop och bröt upp. Där och då insåg jag nog inte att mina kvällar på senare tid sakta kommit att bli längre och längre.

Det som sedan hände skedde i början av veckan efteråt. Jag minns att det just denna kväll låg något rått i luften. Termometern hade visat på någon enstaka plusgrad men det kändes betydligt kallare än så och jag hoppades att det kanske skulle komma någon ny sorts fågel till bordet just den kvällen, med tanke på det kallare vädret. Jo, jag minns

att jag önskade att det skulle hända någonting nytt. Just där och då hade jag ingen aning om att min önskan snart skulle visa sig bli uppfylld.

Jag hade placerat mig alldeles vid den kant som rosensnåren skapade och hoppades att min senaste tids etablerade närvaro skulle löna sig. Kanten där jag stod markerade skillnaden mellan gläntans öppna mjuka yta och reservatets vidsträckta buskigare område. Här och där fanns visserligen träd men överlag var där bara stora buskar. De få fåglar som befunnit sig kring bordet när jag närmat mig hade som vanligt givit sig av. De skulle tids nog återvända; när de förstått att jag inte utgjorde någon fara kom de tillbaka, det var så det fungerade.

Jag hade haft med mig en hopvikbar pall för att ha det bekvämt och hade väl suttit där i femton-tjugo minuter när jag i ögonvrån fick se hur Asta reagerade på något. Förmodligen ett ljud, ett ytterst subtilt ljud eftersom jag själv inte hört det. Så reagerade hon igen. Denna gången uppfattade även jag det. Det var ett ljud från eller av något som uppehöll sig i buskaget en bit fram till höger om mig. Den vida yviga linjen som de täta rosenbuskarna bildade framför mig stod stilla. Mitt hjärta slog märkbart hårdare i bröstet. Asta gav ifrån sig ett dovt morrande. Det lät avvaktande, som om hon ännu utvärderade ifall det var hotfullt eller bara oväntat men ofarligt. Så hördes ljudet igen, tydligare denna gång. Det som fanns där framme, förflyttade sig plötsligt i en hastig rörelse. Morrandet stegrade illavarslande (som om hon bestämt sig för det första alternativet - *fara*). Buskarna framför mig skakade till.

Jag vet inte vad jag såg - samtidigt som jag vet *exakt* vad, och det jag såg skrämde mig från vettet. Jag kippade efter andan. Kunde inte få luft. Strupen snörde ihop sig som en ihopvikt dammsugarslang. En dryg meter framför mig uppenbarade sig en gestalt. Figuren var iklädd en slags mörk långrock och bar något som liknade en sådan där mask med stor näbb som medeltida pestläkare bar. Genom ansiktsmaskens ögonhål stirrade ett par svarta, vattniga ögon. Blicken var pigg och kall. Varningsklockorna ringde och en våg av avsmak sköljde över mig. Just som min låsning släppt och jag panikartat var på väg att reagera, fick jag se hur dess breda mun nu öppnat sig och ur dess munhåla föddes ett väsande ljud. I samma veva som jag i panik försökt resa mig upp från pallen för att ta mig därifrån, snavade jag och föll handlöst bakåt. På rygg, där i det kalla våta gräset, såg jag till min fasa hur figuren med oväntad spänstighet följde mig ned. I nästa stund låg våra kroppar tätt tryckta mot varandra och något rörde vid min hals, sedan kände jag ett oväntat tryck. Jag minns att jag tänkte att om jag inte får bort händerna dör jag men slagen i skräck förmådde jag inte röra mig. Fastfrusen, som om blodet i min kropp oväntat blivit till is, stirrade jag på den stora smutsgrå näbbliknande saken som svajande dansade över mitt ansikte. Den oproportionerliga tingesten följde inte riktigt ansiktets rörelser utan betedde sig som om den var något för tung och satt dåligt. En ohygglig stank, som från av varm kompost, vällde ned över mig. Synen började vackla och i min plötsligt suddiga tillvaro hörde jag hur det väsande ljudet steg i styrka för att sedan övergå i ett ihärdigt hest skrattande. Jag ville

skrika “Vad i helvete vill du mig egentligen?” men det vassa ihärdiga trycket över halsen och tyngden från dess kropp över min bröstkorg gjorde det omöjligt. Ur det resoluta lukthav som omgärdade mig stack skarpa toner som från ingrodd svett mig i näsan. Jag försökte återigen skrika men fick inte ur mig något alls, än mindre några frågor. Syrenödens omtumlande effekt tilltog och i panik kände jag hur kvävningsdödens käftar hungrigt började förtära mig.

Så hörde jag Asta skälla, och i samma stund gick hon till attack. Kroppen ovanpå mig riste till och i ett sista patetiskt försök sparkade och slog jag så hårt jag förmådde. Ingenting tycktes hjälpa och jag kände hur synfältet började flimra. Orkeslös försökte jag desperat få tag i den mörka rocken men allt mina fingrar fick tag i var jord. Eller ja, det kändes som jord och springorna under naglarna fylldes med det. En vass väsande röst nådde mina hörselgångar: “Du hör inte hemma här...” och i samma stund försvann jag.

När jag öppnar ögonen nästa gång ser jag den mörka siluetten av en stor trädkrona. Ovanför det stora trädets grenverk, långt där uppe, lyser månskivan med sitt blekgula ansikte. Jag minns att jag huttrar och skakar. Hur länge jag legat avtuppad vet jag inte med säkerhet. Inte länge kanske men länge nog för att ha blivit nedkyld. Precis intill mig sitter Asta. Men att se henne är som att titta på en stumfilm; hennes lilla rosa tunga hänger som en slips och bröstkorgen rör sig i häftiga rörelser men jag hör inget flåsande. Nej det enda jag hör är det kvardröjande ekot inuti min hjärna, hur de vassa orden gång på gång upprepas: “*Du hör inte hemma här*”. Rädd för att se något jag inte vill se låter jag blicken

svepa över det svarta som omgärdar mig. Så reser jag mig upp och med ögonen hela tiden fästa mot skogen plockar jag kvickt ihop grejerna. Sedan springer vi hemåt.

Den serie av händelser jag försökt återge ovan ägde rum för ungefär ett år sedan men jag vet ärligt talat inte om det jag minns verkligen hände eller om jag i min gradvis ökade fascination för fågelskåderiet drogs in i någonting som kom att spela mitt sinne ett spratt. Om miljön och min önskan efter något oväntat och annat till slut fick min hjärna att inbilla sig sådant som inte finns. Kan sådant vara möjligt? Det är i så fall mig veterligen första gången jag varit med om någonting sådant. Det finns också annat, utöver den märkliga fågelfarbrorn, som jag så här i efterhand funderar en del kring, till exempel det här med tiden på dygnet; hur kommer det sig att jag envisades med att ge mig ut på kvällen? I mörker ser man ju knappt fåglarna. Det förefaller ju rent idiotiskt nu så här i efterhand men där och då slog det mig aldrig.

Uppenbart är att dessa upplevelser satt djupa avtryck i mig för ibland händer det att jag drömmer. Jag smyger in i den där lummiga gläntan med min hund bakom mig, det är rått i luften och det stinker av svett och jord. Av någon anledning kommer jag alltid på mig själv med att böja mig ned i drömmen och just då när jag böjt mig ned inser jag att det är jag som står där på alla fyra; jag står där med jordig mun och ivrigt, nästan spastiskt, knycker jag med huvudet. Den tunga näbben svajar framför ögonen. Jag mår fruktansvärt illa i drömmen också. Om det är av stanken

eller något annat vet jag inte. Jag hulkar och precis då när jag spyr så vaknar jag - blöt av svett.

Jag kan väl nämna att jag gav upp fågelskåderiet. Asta och jag har funnit ett annat naturområde, på andra sidan om samhället. Det är lite längre att gå men känns bättre så. Vi passerar alltså inte längre den där gamla fågelgläntan, men mig gör det inget - jag hör ju trots allt inte hemma där.